

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์เนื้อหาวารสารอักษรศาสตร์" เป็นการวิจัยเพื่อสำรวจปริมาณบทความที่ปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์ ว่ามีแขนงวิชาใดบ้าง ครอบคลุมนโยบาย และวัตถุประสงค์ของการจัดทำเพียงใด รวมทั้งศึกษาสถานภาพของผู้เขียนบทความในด้านคุณวุฒิ และหน่วยงานที่สังกัด ตลอดจนศึกษาประเภทของสิ่งพิมพ์ที่นำมาใช้อ้างอิงตามที่ปรากฏในวารสาร ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๔ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ รวม ๒๒ ฉบับ เป็นจำนวนบทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ

วิธีดำเนินการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยครั้งนี้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ ๑ ศึกษาประวัติความเป็นมาของวารสารอักษรศาสตร์ โดยการค้นคว้าจากเอกสารต่าง ๆ ประกอบกับการสัมภาษณ์บรรณาธิการ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดทำวารสารในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้คือ วัตถุประสงค์ เงินทุนในการจัดทำ การดำเนินงานและการจัดพิมพ์ หน้าที่ของคณะผู้จัดทำ และวิธีการเผยแพร่

ขั้นตอนที่ ๒ รวบรวมบทความในวารสารอักษรศาสตร์ ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๔ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ รวมวารสารจำนวน ๒๒ ฉบับ และรวมบทความที่เป็นประชากรทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ

ขั้นตอนที่ ๓ สร้างแบบฟอร์มการบันทึกข้อมูลบทความวารสาร ซึ่งแบบบันทึกข้อมูล ๑ ชุด ใช้สำหรับบทความวารสาร ๑ บทความ เพื่อบันทึกรายละเอียดอันประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ ๔ ส่วนดังนี้

ส่วนที่ ๑ บันทึกรายละเอียดทางบรรณานุกรมของบทความ : ชื่อผู้เขียนบทความ ชื่อบทความ ชื่อวารสาร วัน เดือน ปีที่วารสารออก และหน้า ในกรณีที่ เป็นบทความแปล ให้บันทึกผู้แปลลงไว้ด้วย

ส่วนที่ ๒ บันทึกสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ ๓ บันทึกรายละเอียดของผู้เขียนบทความ : คุณวุฒิสูงสุด และหน่วยงานที่สังกัดตามที่ปรากฏในขณะที่มีผลงานลงในวารสาร ในกรณีที่เป็นบทความแปล ให้บันทึกรายละเอียดของผู้แปลลงแทนผู้เขียน

ส่วนที่ ๔ บันทึกรายละเอียดของการอ้างอิงตามที่ปรากฏในเชิงอรรถหรือบรรณานุกรมของแต่ละบทความ แบบฟอร์มการบันทึก ๑ ชุด ใช้สำหรับการอ้างอิง ๑ รายการ การอ้างอิงใดอ้างอิงเรื่องเดียวกันโดยผู้แต่งคนเดียวกันในบทความเรื่องเดียวกัน แม้จะไม่ซ้ำหน้ากัน ก็จะถือเป็นการอ้างอิงเพียง ๑ รายการ

ขั้นตอนที่ ๔ ศึกษาขอบเขตเนื้อหาของสาขาอักษรศาสตร์ โดยศึกษาจากหลักสูตรอักษรศาสตร์บัณฑิต และสาขาวิชาที่เปิดสอนในระดับบัณฑิตวิทยาลัย คือ

อักษรศาสตร์, คณะ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. หลักสูตรอักษรศาสตร์บัณฑิต พ.ศ. ๒๕๒๗.

(เอกสารอัดสำเนา).

Chulalongkorn University. Graduate School Announcement 1984-1985.

Bangkok : Amarin Press, N.D.

ผู้วิจัยได้นำขอบเขตเนื้อหาวิชาที่ได้จากเอกสารข้างต้น ประกอบกับการสำรวจบทความวารสารตั้งแต่เล่มที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๐๕ ถึงปีที่ ๑๖ พ.ศ. ๒๕๒๗ เพื่อเป็นแนวทางกำหนดขอบเขตเนื้อหาวิชาของบทความในวารสารอักษรศาสตร์ โดยผู้วิจัยได้แบ่งขอบเขตเนื้อหาของบทความในวารสารอักษรศาสตร์ ออกเป็น ๑๒ สาขาวิชาใหญ่ ดังนี้

๑. ภาษาไทย	๗. ศิลปการละคร
๒. ภาษาอังกฤษ	๘. ภาษาตะวันออก
๓. ประวัติศาสตร์	๙. ภาษาตะวันตก
๔. ภูมิศาสตร์	๑๐. ภาษาศาสตร์
๕. บรรณารักษศาสตร์	๑๑. วรรณคดีเปรียบเทียบ
๖. ปรัชญา	๑๒. อื่น ๆ

ในแต่ละสาขาวิชา สามารถจำแนกออกเป็นกลุ่มหัวข้อย่อย โดยการศึกษาจากแนวสังเขป รายวิชาในหลักสูตร ดังนี้คือ

๑. ภาษาไทย ครอบคลุมหัวข้อ

๑.๑ การใช้ภาษาไทย ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับสำนวนภาษา ภาษาสื่อมวลชน ภาษาวรรณศิลป์ ศิลปะการเขียน ศิลปะการประพันธ์

๑.๒ โครงสร้างภาษาไทย ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับอักษรและอักษรวิธีไทย ภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทย ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย ภาษาเขมรกับภาษาไทย การสร้างคำและการบัญญัติศัพท์ ศัพท์สันนิษฐาน

๑.๓ วรรณกรรมร้อยแก้วไทย ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับงานประพันธ์ที่เป็น ลักษณะร้อยแก้วของนักประพันธ์ทุกยุคสมัย

๑.๔ วรรณกรรมร้อยกรองไทย ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับงานประพันธ์ที่เป็น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ลิลิต นิราศ เป็นต้น

๑.๕ อื่น ๆ

๒. ภาษาอังกฤษ ครอบคลุมหัวข้อ

๒.๑ การใช้ภาษาอังกฤษ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับการอ่านและตีความ การเขียน เรียงความ การแปล การสนทนาและอภิปราย

๒.๒ โครงสร้างภาษาอังกฤษ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับระบบเสียง ระบบ หน่วยคำ และระบบไวยากรณ์

๒.๓ วรรณกรรมร้อยแก้วอังกฤษและอเมริกัน ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับวิวัฒนาการ แบบแผน และงานประพันธ์ที่เป็นนวนิยาย เรื่องสั้น และบทละคร ในยุคสมัยต่าง ๆ

๒.๔ วรรณกรรมร้อยกรองอังกฤษและอเมริกัน ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับงาน ประพันธ์ประเภทโคลลาต ซีริคส์ ซอนเน็ต หรืออื่น ๆ ในยุคสมัยต่าง ๆ

๒.๕ อื่น ๆ

๓. ประวัติศาสตร์ ครอบคลุมหัวข้อ

๓.๑ ประวัติศาสตร์ไทย ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การเมือง การปกครองไทย ประวัติศาสตร์สังคมไทย ประวัติศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างไทยกับต่างประเทศ ประวัติศาสตร์ท้องถิ่นไทย ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย ประวัติศาสตร์นิพนธ์ไทย ประวัติศาสตร์ ภูมิปัญญาไทย และการใช้หลักฐานในประวัติศาสตร์ไทย

๓.๒ ประวัติศาสตร์ยุโรป ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ยุโรปตั้งแต่ คริสตศตวรรษที่ ๔ ถึงคริสตศตวรรษที่ ๑๗ การขยายตัวของยุโรป ยุโรปหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ประวัติศาสตร์อังกฤษ ประวัติศาสตร์ฝรั่งเศส ประวัติศาสตร์เยอรมัน

๓.๓ ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออก ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ จีน เกาหลี และญี่ปุ่น ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน

๓.๔ ประวัติศาสตร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ วิชาการทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของชุมชนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ตั้งแต่สมัย โบราณเรื่อยมาจนถึงสมัยปัจจุบัน ตลอดจนเรื่องราวเกี่ยวกับ ศาสนา สังคม และวัฒนธรรมของกลุ่ม ประเทศในแถบนี้

๓.๕ ประวัติศาสตร์เอเชียใต้ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และ อารยธรรม ตลอดจนภูมิปัญญาของเอเชียใต้

๓.๖ ประวัติศาสตร์รัสเซียและยุโรปตะวันออก ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ พัฒนาการทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของรัสเซีย และยุโรปตะวันออก

๓.๗ ประวัติศาสตร์อเมริกา ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของ อเมริกา และละติน อเมริกาตั้งแต่สมัยอาณานิคมจนถึงปัจจุบัน และความสัมพันธ์ระหว่าง อเมริกากับประเทศอื่น ๆ

๓.๘ อื่น ๆ

๔. ภูมิศาสตร์ ครอบคลุมหัวข้อ

๔.๑ ภูมิศาสตร์ประเทศไทย ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับองค์ประกอบทาง กายภาพ เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศไทย

๔.๒ ภูมิศาสตร์กายภาพ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับองค์ประกอบทางกายภาพของสภาพแวดล้อม อากาศวิทยา ธรณีสัณฐานวิทยา สิ่งแวดล้อม

๔.๓ ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับการผันแปรบนพื้นที่ของปัจจัยทาง เศรษฐกิจต่าง ๆ ได้แก่ การอุตสาหกรรม การเกษตรกรรม การท่องเที่ยว ประชากร และการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ

๔.๔ ภูมิศาสตร์และสังคม ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ ภูมิศาสตร์วัฒนธรรม ภูมิศาสตร์การเมือง ภูมิศาสตร์กับการพัฒนาชนบท

๔.๕ อื่น ๆ

๕. บรรณารักษศาสตร์ ครอบคลุมหัวข้อ

๕.๑ ทรัพยากรและงานเทคนิค ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับการจัดทำวัสดุห้องสมุด การทำบัตรรายการและจัดหมู่หนังสือ โสตทัศนวัสดุอุปกรณ์ การทำบัตรรายการวัสดุไม่ตีพิมพ์

๕.๒ บริการของห้องสมุด ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับบริการเอกสารสนเทศ บริการห้องสมุดแก่คนเฉพาะกลุ่ม บริการจ่าย-รับ

๕.๓ วรรณกรรมต่าง ๆ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับวรรณกรรมในสาขาวิชาต่าง ๆ ได้แก่ วรรณกรรมทางสังคมศาสตร์ วรรณกรรมทางมนุษยศาสตร์ วรรณกรรมสำหรับเด็ก และวัยรุ่น หนังสือหายาก

๕.๔ อื่น ๆ

๖. ปรัชญา ครอบคลุมหัวข้อ

๖.๑ ปรัชญาทั่วไป ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ ปรัชญาเบื้องต้น ประวัติความคิดโลก มนุษย์กับการแสวงหาความรู้

๖.๒ ปรัชญาตะวันตก ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับความคิดหลักของปรัชญาทางตะวันตก เช่น ปรัชญากรีก

๖.๓ ปรัชญาตะวันออก ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับความคิดหลักของปรัชญาอินเดีย ปรัชญาจีน ปรัชญาอิสลาม ปรัชญาญี่ปุ่น

๖.๔ อื่น ๆ

๗. ศิลปการละคร ครอบคลุมหัวข้อ

๗.๑ การละคร ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ พัฒนาการทางการละคร คุณค่า ความสำคัญ ตลอดจนแนวการเขียน และนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียง

๘. ภาษาตะวันออก ครอบคลุมหัวข้อ

๘.๑ วรรณคดีบาลีและสันสกฤต ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับวรรณคดีพระเวท มหาภารตะ รามายณะ และวรรณคดีประเภทกาพย์ และนิทาน

๘.๒ วรรณกรรมทางศาสนา ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับพุทธธรรมใน พระไตรปิฎก

๙. ภาษาตะวันตก ครอบคลุมหัวข้อ

๙.๑ โครงสร้างภาษาฝรั่งเศส ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับไวยากรณ์ฝรั่งเศส

๙.๒ วรรณกรรมร้อยแก้วฝรั่งเศส ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับวิวัฒนาการ แบบแผน และงานประพันธ์ที่เป็นนิทาน นวนิยาย เรื่องสั้น และบทละคร

๙.๓ วรรณกรรมร้อยกรองฝรั่งเศส ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับลักษณะงาน ร้อยกรองตั้งแต่ศตวรรษที่ ๑๔ จนถึงยุคหลังสงครามโลก

๙.๔ วรรณกรรมร้อยแก้วเยอรมัน ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับร้อยแก้วเยอรมัน ในแบบต่าง ๆ วิวัฒนาการของบทละครเยอรมันตั้งแต่สมัยบารอคจนถึงศตวรรษที่ ๒๐

๙.๕ วรรณกรรมร้อยกรองเยอรมัน ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับวิวัฒนาการของ บทร้อยกรองและกริณิพย์เยอรมัน วิเคราะห์ผลงานของกวีที่เป็นตัวแทนของสมัย

๙.๖ วรรณกรรมสเปนและอิตาลี ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับวรรณกรรมทั้งที่เป็น ร้อยแก้วและร้อยกรองของสเปนและอิตาลี

๙.๗ อื่น ๆ

๑๐. ภาษาศาสตร์ ครอบคลุมหัวข้อ

๑๐.๑ ภาษาศาสตร์กับการเรียนการสอนภาษา ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์กับแนวทางการสอนภาษา เทคนิคการสอนแบบต่าง ๆ การจัดรูปการเรียน การสอนภาษา

๑๐.๒ ภาษากับวัฒนธรรม ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่าง ภาษากับวัฒนธรรม ภาษาถิ่น กลุ่มภาษาต่าง ๆ ในโลก

๑๐.๓ สัทศาสตร์ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับเสียงพูด การออกเสียง หน่วยเสียง และระบบเสียง

๑๐.๔ อรรถศาสตร์ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับความหมาย หลักเกณฑ์ในการ ศึกษาความหมายของคำ

๑๐.๕ อื่น ๆ

๑๑. วรรณคดีเปรียบเทียบ ครอบคลุมหัวข้อ

๑๑.๑ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับ ประวัติและความหมายของวรรณคดีเปรียบเทียบ วิวัฒนาการของวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ ขอบเขต และวิธีศึกษาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

๑๑.๒ วรรณคดีตะวันตก ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับอิทธิพลของวรรณกรรม คลาสสิก วรรณกรรมสมัยฟื้นฟูศิลปะ วรรณกรรมก่อนโรแมนติก วรรณกรรมโรแมนติก วรรณกรรม สัจจะนิยมและสัญลักษณ์นิยม

๑๑.๓ วรรณคดีตะวันออก ครอบคลุมเรื่องราวเกี่ยวกับอิทธิพลของวรรณกรรมอินเดีย วรรณกรรมจีน วรรณกรรมอิหร่าน วรรณกรรมเกาหลี

๑๑.๔ อื่น ๆ

หมายเหตุ จากการสำรวจบทความในวารสารอักษรศาสตร์ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม

๒๕๐๕ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ จำนวน ๒๐๔ บทความ พบว่า ไม่ปรากฏบทความในสาขาวิชาวรรณคดีเปรียบเทียบ

๑๒. สาขาวิชาอื่น ๆ ได้แก่ สาขาวิชาที่อยู่นอกเหนือ ๑๑ สาขาวิชาดังกล่าวข้างต้น

ขั้นตอนที่ ๕ อ่านและวิเคราะห์บทความที่เป็นกลุ่มประชากรลงในแบบบันทึกข้อมูล โดยอ่านบทความแต่ละบท ๓ ครั้ง เป็นอย่างน้อย ครั้งที่หนึ่ง อ่านตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อจับใจความสำคัญ ครั้งที่สอง เป็นการวิเคราะห์เนื้อหาและขีดรอยคะแนนลงหัวข้อที่กำหนด ครั้งที่สาม เพื่อทบทวนรอยคะแนนที่ขีดไว้

ขั้นตอนที่ ๖ วิเคราะห์ข้อมูลในส่วนต่าง ๆ คือ

หาค่าร้อยละของจำนวนบทความในแต่ละสาขาวิชา
หาค่าร้อยละของผู้เขียนจำแนกตามคุณวุฒิและสังกัด
หาค่าร้อยละของปริมาณและประเภทของการอ้างอิง

โดยใช้สูตร
$$P = \frac{n}{N} \times 100$$

P คือ ร้อยละของจำนวนบทความ ร้อยละของจำนวนผู้เขียนบทความ
หรือร้อยละของจำนวนการอ้างอิง

n คือ จำนวนบทความ จำนวนผู้เขียนบทความ และจำนวนการอ้างอิง

N คือ จำนวนบทความทั้งหมด จำนวนผู้เขียนบทความทั้งหมด หรือจำนวนการ
อ้างอิงทั้งหมด

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาร้อยละครั้งนี้ มุ่งศึกษาร้อยละที่เนื้อหาของบทความในวารสารอักษรศาสตร์ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๗ เป็นจำนวนรวม ๒๒ ฉบับ

ในการเลือกบทความ ผู้วิจัยได้พิจารณาบทความในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้คือ

๑. บทความที่ผู้เขียนได้เรียบเรียงหรือเขียนขึ้นใหม่ โดยมีเนื้อหาและวิธีเสนอเนื้อหา เป็นวิชาการในสาขาใดสาขาหนึ่ง โดยอาจนำเสนอความคิดเห็นหรือเขียนขึ้นเพื่อวิจารณ์งานเขียนหรือวรรณกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับวิชาการอักษรศาสตร์ ซึ่งจะมีหรือไม่มีเชิงอรรถและ/หรือบรรณานุกรมอ้างอิงก็ได้

๒. บทความที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอต่อที่ประชุมทางวิชาการ การสัมมนา บรรยาย หรือเพื่อแสดงปาฐกถา ตามที่มีข้อความปรากฏภายใต้ชื่อบทความ

๓. บทความที่บันทึกถอดความจากที่ประชุมทางวิชาการ การสัมมนา บรรยาย หรือปาฐกถา โดยบุคคลอื่น

๔. บทความแปล ซึ่งได้รับการถอดความและเรียบเรียงมาเป็นภาษาไทยจากต้นฉบับที่เป็นภาษาต่างประเทศ

๕. บทความที่เป็นการสรุปเนื้อหางานวิจัย และวิทยานิพนธ์ของคณาจารย์ และนิสิตในคณะอักษรศาสตร์

กลุ่มประชากรที่นำมาวิเคราะห์จะต้อง เป็นบทความที่มีลักษณะใดลักษณะหนึ่งดังที่กล่าวมาแล้ว และมีใช้คำว่า บทสัมภาษณ์พิเศษ บทแนะนำหนังสือใหม่ ข่าวคณะ และบทบรรณาธิการ ซึ่งบทความที่คัดเลือกแล้วมีจำนวนทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

บทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ สามารถจำแนกออกตามลักษณะของบทความได้
ดังตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ จำนวนบทความจำแนกตามลักษณะของบทความ คิดเป็นร้อยละ

ลักษณะของบทความ	จำนวนบทความ	ร้อยละ
๑) บทความที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้น โดยมีเนื้อหาเป็นวิชาการในสาขาใดสาขาหนึ่ง โดยอาจนำเสนอความคิดเห็น หรือเขียนขึ้นเพื่อวิจารณ์วรรณกรรมอันเกี่ยวข้องกับวิชาการด้านอักษรศาสตร์	๑๘๐	๘๘.๒๔
๒) บทความที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอต่อที่ประชุมทางวิชาการ	๓	๑.๔๗
๓) บทความที่บันทึกถอดความจากที่ประชุมทางวิชาการ	๑	๐.๔๙
๔) บทความแปล	๕	๒.๔๕
๕) บทความสรุปเนื้อหางานวิจัยและวิทยานิพนธ์	๑๕	๗.๓๕
รวม	๒๐๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๑ พบว่าบทความที่ผู้เขียนเรียบเรียงขึ้นโดยมีเนื้อหาเป็นวิชาการในสาขาใดสาขาหนึ่ง โดยอาจนำเสนอความคิดเห็น หรือเขียนขึ้นเพื่อวิจารณ์วรรณกรรมชั้น เกี่ยวเนื่องกับวิชาการด้านอักษรศาสตร์ มีจำนวนบทความสูงสุด ๑๘๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘๘.๒๔ รองลงมาได้แก่ บทความสรุปเนื้อหาทางานวิจัยและวิทยานิพนธ์ มีจำนวน ๑๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๗.๓๕ ส่วนบทความที่เขียนขึ้นเพื่อเสนอต่อที่ประชุมทางวิชาการและที่บันทึกถอดความจากที่ประชุม มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ๓ บทความ และ ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๗ และ ๐.๕๔ ตามลำดับ

ในการเสนอข่าวความเคลื่อนไหวทางวิชาการของคณะ จากการสำรวจวารสารอักษรศาสตร์ทั้ง ๒๒ ฉบับ ตั้งแต่เล่มที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ ถึงปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ จากคอลัมน์ "ข่าวคณะอักษรศาสตร์" และ "ในแวดวงอักษรศาสตร์" พบว่ามีปรากฏในวารสาร

เล่มที่ ๒ มกราคม ๒๕๐๖

เล่มที่ ๓ มกราคม ๒๕๐๗

เล่มที่ ๔ มกราคม ๒๕๑๐

เล่มที่ ๕ มกราคม ๒๕๑๒

เล่มที่ ๗ ปีการศึกษา ๒๕๑๖

ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๗

ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗

เป็นจำนวนวารสารที่มีคอลัมน์ดังกล่าวเพียง ๗ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๒ จากจำนวนวารสารทั้งหมด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ถ้าจะจำแนกบทความทั้งหมดออกตาม เนื้อหาวิชาที่มีการเรียนการสอนในคณะอักษร-
ศาสตร์ สามารถจำแนกออกได้เป็นสาขาวิชาใหญ่ ๑๐ สาขาวิชา ดังปรากฏในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ จำนวนบทความจำแนกตามสาขาวิชา คิดเป็นร้อยละ

สาขาวิชา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
ภาษาไทย	๔๘	๒๓.๕๓
ภาษาอังกฤษ	๒๒	๑๐.๗๘
ประวัติศาสตร์	๓๘	๑๘.๑๒
ภูมิศาสตร์	๑๒	๕.๘๘
บรรณารักษศาสตร์	๑๒	๕.๘๘
ปรัชญา	๑๐	๔.๙๐
ศิลปการละคร	๓	๑.๔๗
ภาษาตะวันออก	๖	๒.๙๔
ภาษาตะวันตก	๓๑	๑๕.๒๐
ภาษาศาสตร์	๑๘	๘.๘๒
อื่น ๆ	๓	๑.๔๗
รวม	๒๐๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๒ แสดงให้เห็นว่า บทความในวารสารอักษรศาสตร์ เป็นบทความที่มีเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาไทยมากที่สุด คือ ๔๔ บทความ จากจำนวนบทความทั้งหมด ๒๐๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๕๓ รองลงมาได้แก่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ จำนวน ๓๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๑๒ อันดับที่ ๓ ได้แก่สาขาวิชาภาษาตะวันตก ๓๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๒๐ และสาขาวิชาที่มีจำนวนบทความน้อยที่สุด จำนวน ๓ บทความ หรือร้อยละ ๑.๔๗ คือสาขาวิชาศิลปการละคร และอื่น ๆ คือสาขาวิชาการศึกษา

และเพื่อให้เห็นปริมาณของเนื้อหาในแต่ละสาขาทิ้งกล่าว จะแยกพิจารณาเนื้อหาอย่างละเอียดตามสาขาวิชาใหญ่ ๆ ทั้ง ๑๐ สาขาวิชา โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังตารางที่ ๓ ถึงตารางที่ ๑๐

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาไทยคิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
การใช้ภาษาไทย	๔	๘.๓๓
โครงสร้างภาษาไทย	๑๔	๓๔.๕๔
วรรณกรรมร้อยแก้วไทย	๓	๖.๒๕
วรรณกรรมร้อยกรองไทย	๑๑	๒๒.๔๒
อื่น ๆ	๑๑	๒๒.๔๒
รวม	๔๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๓ แสดงให้เห็นว่า สาขาวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นสาขาวิชาที่มีจำนวนบทความมากที่สุด คือ ๔๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๕๓ ของบทความทั้งหมดนั้น มีเนื้อหาเกี่ยวกับโครงสร้างภาษาไทยมากเป็นอันดับที่หนึ่ง มีจำนวนบทความ ๑๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๕๔ อันดับที่สองได้แก่บทความที่เกี่ยวกับวรรณกรรมร้อยกรองไทย มีจำนวนบทความ ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔๒ เนื้อหาที่มีจำนวนบทความน้อยที่สุด ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖.๒๕ คือวรรณกรรมร้อยแก้วไทย ส่วนบทความในเนื้อหาอื่น ๆ ได้แก่ คติชนวิทยา วัฒนธรรมไทย วรรณกรรมกับสังคม และการสอนภาษาไทย มีจำนวนบทความรวมกัน ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๔๒

ตารางที่ ๔ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
ประวัติศาสตร์ไทย	๒๔	๗๔.๓๗
ประวัติศาสตร์ยุโรป	๑	๒.๕๖
ประวัติศาสตร์ เอเชียตะวันออก	๒	๕.๑๓
ประวัติศาสตร์ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้	๑	๒.๕๖
ประวัติศาสตร์ เอเชียใต้	๒	๕.๑๓
ประวัติศาสตร์รัสเซียและยุโรปตะวันออก	๑	๒.๕๖
ประวัติศาสตร์อเมริกา	๑	๒.๕๖
อื่น ๆ	๒	๕.๑๓
รวม	๓๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๔ แสดงถึงปริมาณเนื้อหาในสาขาวิชาประวัติศาสตร์ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด ๓๔ บทความนั้น เป็นบทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ไทยมากที่สุด ๒๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๗๔.๓๗ ส่วนบทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ในภูมิภาคอื่น มีจำนวนเพียง ภูมิภาคละ ๑ และ ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๖ และ ๕.๑๓ ส่วนบทความที่มีเนื้อหาอื่น มีจำนวน ๒ บทความ ได้แก่บทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความคิดและวิธีการทางประวัติศาสตร์ ๑ บทความ และเนื้อหาเกี่ยวกับองค์การระหว่างประเทศ ๑ บทความ

ตารางที่ ๕ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาตะวันตก คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
โครงสร้างภาษาฝรั่งเศส	๑	๓.๒๓
วรรณกรรมร้อยแก้วฝรั่งเศส	๑๑	๓๕.๔๘
วรรณกรรมร้อยกรองฝรั่งเศส	๓	๙.๖๘
วรรณกรรมร้อยแก้วเยอรมัน	๘	๒๕.๘๐
วรรณกรรมร้อยกรองเยอรมัน	๔	๑๒.๙๐
วรรณกรรมสเปน	๑	๓.๒๓
วรรณกรรมอิตาลีเลียน	๑	๓.๒๓
อื่น ๆ	๒	๖.๔๕
รวม	๓๑	๑๐๐

จากตารางที่ ๕ แสดงการวิเคราะห์เนื้อหาในสาขาวิชาภาษาตะวันตก ซึ่งมีบทความเป็นจำนวน ๓๑ บทความนั้น พบว่า มีเนื้อหาเกี่ยวกับวรรณกรรมร้อยแก้วฝรั่งเศสเป็นจำนวนสูงสุด ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๔๘ อันดับที่สองได้แก่วรรณกรรมร้อยแก้วเยอรมันมีจำนวน ๘ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๘๐ และอันดับที่สามได้แก่วรรณกรรมร้อยกรองเยอรมัน มีจำนวนบทความ ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๙๐ เนื้อหาที่มีจำนวนบทความน้อยที่สุด คือ ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๓ ได้แก่ โครงสร้างภาษาฝรั่งเศส วรรณกรรมสเปนและวรรณกรรมอิตาลีเลียน ส่วนบทความที่มีเนื้อหาอื่น มีจำนวนบทความรวมกัน ๒ บทความ ได้แก่ วรรณกรรมรัสเซีย ๑ บทความ และวิวัฒนาการทางความคิดของฝรั่งเศส ๑ บทความ

ตารางที่ ๖ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
การใช้ภาษาอังกฤษ	๗	๓๑.๘๒
โครงสร้างภาษาอังกฤษ	๓	๑๓.๖๔
วรรณกรรมร้อยแก้วอังกฤษและอเมริกัน	๑	๔.๕๔
วรรณกรรมร้อยกรองอังกฤษและอเมริกัน	๕	๒๒.๗๓
อื่น ๆ	๖	๒๗.๒๗
รวม	๒๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๖ แสดงให้เห็นว่า จากจำนวนบทความในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ๒๒ บทความ มีบทความที่เกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด มีจำนวน ๗ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๒ บทความที่เกี่ยวกับวรรณกรรมร้อยกรองอังกฤษและอเมริกันมีมากเป็นอันดับที่สอง มีจำนวน ๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๗๓ และอันดับที่สามได้แก่เนื้อหาทางด้านโครงสร้างภาษาอังกฤษ มีจำนวนบทความ ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๔ ส่วนบทความในเนื้อหาอื่น ซึ่งได้แก่ การสอนการใช้ภาษาและวรรณคดี ภูมิหลังและเทวดำนวนของวรรณคดี มีจำนวนบทความรวมกัน ๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๗

ตารางที่ ๗ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
ภาษาศาสตร์กับการเรียนการสอนภาษา	๒	๑๑.๑๑
ภาษากับวัฒนธรรม	๖	๓๓.๓๓
สัทศาสตร์	๔	๒๒.๒๒
อรรถศาสตร์	๓	๑๖.๖๗
อื่น ๆ	๓	๑๖.๖๗
รวม	๑๘	๑๐๐

ตารางที่ ๗ แสดงถึง เนื้อหาของบทความในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น ๑๘ บทความ เป็นบทความที่มีเนื้อหาทางด้านภาษากับวัฒนธรรม เป็นจำนวนสูงสุด คือมีจำนวน ๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ รองลงมา เป็นเนื้อหาทางด้านสัทศาสตร์มีจำนวนบทความ ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับที่สาม เป็นเนื้อหาทางด้านอรรถศาสตร์มีจำนวน ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ ส่วนบทความในเนื้อหาอื่น ได้แก่เนื้อหาเกี่ยวกับระบบหน่วยคำ และภาษาศาสตร์กับการแปล มีจำนวนบทความ ๓ บทความ เช่นกัน

ตารางที่ ๘ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาภูมิศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
ภูมิศาสตร์ประเทศไทย	๑	๘.๓๓
ภูมิศาสตร์กายภาพ	๓	๒๕.๐๐
ภูมิศาสตร์เศรษฐกิจ	๔	๓๓.๓๓
ภูมิศาสตร์และสังคม	๒	๑๖.๖๗
อื่น ๆ	๒	๑๖.๖๗
รวม	๑๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๘ แสดงให้เห็นถึงจำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาภูมิศาสตร์ ซึ่งมีบทความทั้งหมด ๑๒ บทความ พบว่า เนื้อหาบทความในเรื่องต่าง ๆ มีจำนวนใกล้เคียงกัน กล่าวคือ บทความที่เกี่ยวกับภูมิศาสตร์เศรษฐกิจมี ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ ภูมิศาสตร์กายภาพ ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๐๐ ภูมิศาสตร์และสังคม ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ และภูมิศาสตร์ประเทศไทย ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ ส่วนบทความในเนื้อหาอื่น ๆ มีจำนวน ๒ บทความ ได้แก่บทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับทอรัสมัณ ๑ บทความ และการศึกษาวิชาภูมิศาสตร์ ๑ บทความ

ตารางที่ ๔ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
ทรัพยากรและงาน เทคนิค	๒	๑๖.๖๗
บริการของห้องสมุด	๑	๘.๓๓
วรรณกรรมต่าง ๆ	๘	๖๖.๖๗
อื่น ๆ	๑	๘.๓๓
รวม	๑๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๔ แสดงให้เห็นว่า บทความในสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ซึ่งมีจำนวน ๑๒ บทความนั้น เป็นบทความที่มีเนื้อหาเป็นวรรณกรรมในสาขาวิชาต่าง ๆ มากที่สุด ๘ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ รองลงมาในจำนวนใกล้เคียงกัน ได้แก่เนื้อหาทางด้านทรัพยากรและงาน เทคนิค มีจำนวน ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ และบทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับบริการของ ห้องสมุดมีจำนวน ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ เท่ากับจำนวนบทความที่มีเนื้อหาอื่น คือ ห้องสมุดและสังคม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๐ จำนวนบทความจำแนกตามเนื้อหาในสาขาวิชาปรัชญา คิดเป็นร้อยละ

เนื้อหา	จำนวนบทความ	ร้อยละ
ปรัชญาทั่วไป	๔	๔๐.๐๐
ปรัชญาตะวันตก	๒	๒๐.๐๐
ปรัชญาตะวันออก	๒	๒๐.๐๐
อื่น ๆ	๒	๒๐.๐๐
รวม	๑๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๐ แสดงให้เห็นว่า จากจำนวนบทความ ๑๐ บทความในสาขาวิชาปรัชญานั้นมีจำนวนบทความในเนื้อหาที่เกี่ยวกับวิชาปรัชญาทั่วไปมากที่สุด ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๐๐ รองลงมาได้แก่ ปรัชญาตะวันตก และปรัชญาตะวันออก มีจำนวน ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๐๐ ส่วนบทความที่มีเนื้อหาอื่น มีจำนวน ๒ บทความเช่นกัน ได้แก่ จริยศาสตร์ ๑ บทความ และสุนทรียศาสตร์ ๑ บทความ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในสาขาวิชาภาษาตะวันออกซึ่งมีจำนวนบทความทั้งหมด ๖ บทความ จำแนกออกได้เป็น
วรรณคดีบาลีและสันสกฤต ๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๓๓ และที่เหลือ ๑ บทความ คิดเป็น
ร้อยละ ๑๖.๖๗ เป็นวรรณกรรมทางศาสนา

ในสาขาวิชาศิลปการละครซึ่งมีจำนวนบทความ ๓ บทความ ล้วนเป็นบทความที่มีเนื้อหา
ทางด้านศิลปะการละครทั้ง ๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐.๐๐

นอกจากนี้ ยังสามารถจำแนกบทความตามเนื้อหาต่าง ๆ ๑๐ สาขาวิชาข้างต้น
ออกตามช่วงบรรณานุกรมทั้ง ๕ ชุด เพื่อแสดงให้เห็นแนวโน้มของปริมาณเนื้อหาในสาขาวิชาต่าง ๆ
ดังปรากฏในตารางที่ ๑๑ ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๑ จำนวนและร้อยละของบทความจำแนกตามสาขาวิชาต่าง ๆ ในแต่ละช่วงความรับผิดชอบของบรรณาธิการแต่ละสมัย

สาขาวิชา	ม.ร.ว.สุมนชาติ สวัสดิ์ทิกุล (พ.ศ.๒๕๐๔-๒๕๐๗)		ไพฑูริย์ พงศบุตร (พ.ศ.๒๕๑๐-๒๕๑๒)		วิสุทธิ บุชยกุล (พ.ศ.๒๕๑๖-๒๕๑๘)		กาญจนา นาคสกุล (พ.ศ.๒๕๒๒-๒๕๒๖)		ธิดิมา พิทักษ์ไพรวรรณ (พ.ศ.๒๕๒๗-)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาไทย	๖	๒๖.๐๘	๗	๒๘.๐๐	๘	๑๔.๕๒	๒๔	๓๐.๓๘	๒	๑๓.๐๒
ภาษาอังกฤษ	๑	๔.๓๕	๑	๔.๐๐	๑๒	๑๙.๓๕	๗	๘.๘๖	๑	๖.๖๗
ประวัติศาสตร์	๑๐	๔๓.๔๘	๗	๒๘.๐๐	๑๐	๑๖.๑๓	๑๑	๑๓.๙๒	๑	๖.๖๗
ภูมิศาสตร์	๑	๔.๓๕	๑	๔.๐๐	๖	๙.๖๗	๔	๕.๐๖	-	-
บรรณารักษศาสตร์	๑	๔.๓๕	๒	๘.๐๐	๑	๑.๖๑	๗	๘.๘๖	๑	๖.๖๗
ปรัชญา	๑	๔.๓๕	๑	๔.๐๐	๓	๕.๘๘	๕	๖.๓๓	-	-
ศิลปการละคร	-	-	-	-	๒	๓.๒๓	๑	๑.๒๗	-	-
ภาษาตะวันออก	-	-	-	-	๔	๖.๕๕	๒	๒.๕๓	-	-
ภาษาตะวันตก	๑	๔.๓๕	๕	๒๐.๐๐	๘	๑๒.๙๐	๘	๑๐.๑๓	๔	๒๐.๐๐
ภาษาศาสตร์	๒	๘.๖๘	-	-	๕	๘.๐๗	๑๐	๑๒.๖๖	๑	๖.๖๗
อื่น ๆ	-	-	๑	๔.๐๐	๒	๓.๒๓	-	-	-	-
รวม	๒๓	๑๐๐	๒๕	๑๐๐	๖๒	๑๐๐	๗๘	๑๐๐	๑๕	๑๐๐

ตารางที่ ๑๑ แสดงให้เห็นจำนวนบทความซึ่งจำแนกตามสาขาวิชาต่าง ๆ ในแต่ละช่วงความรับผิดชอบของบรรณาธิการในแต่ละสมัย คือ สมัยแรกซึ่งเป็นสมัยที่ศาสตราจารย์ ม.ร.ว.สุมนชาติ สวัสดิ์กุล เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบในการจัดทำวารสารอักษรศาสตร์ในช่วงแรก ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๕ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๗ นั้น ปรากฏว่า สาขาวิชาที่มีจำนวนบทความมากที่สุดคือ สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ซึ่งมี ๑๐ บทความ จากบทความในช่วงปีดังกล่าวทั้งหมด ๒๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๔๘ รองลงมาได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย มีจำนวนบทความ ๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๐๘ อันดับที่สามคือบทความในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ มี ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๙ ส่วนวิชาศิลปการละคร และสาขาวิชาภาษาตะวันออกไม่ปรากฏบทความเลย

สมัยที่ ๒ เป็นสมัยที่ รองศาสตราจารย์ ไพฑูรย์ พงศะบุตร เป็นบรรณาธิการ รับผิดชอบในการจัดทำวารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๒ มีจำนวนบทความทั้งหมด ๒๕ บทความ ปรากฏว่าสาขาวิชาที่มีบทความมากที่สุดคือสาขาวิชาประวัติศาสตร์ และสาขาวิชาภาษาไทย มี ๗ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๐๐ รองลงมาได้แก่สาขาวิชาภาษาตะวันตก มีจำนวนบทความ ๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๐๐ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ มี ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๘.๐๐ ในช่วงดังกล่าวมี ๓ สาขาวิชาที่ไม่ปรากฏบทความเลย คือ สาขาวิชาศิลปการละคร ภาษาตะวันออก และภาษาศาสตร์

สมัยที่ ๓ เป็นสมัยที่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิสุทธิ บุษยกุล เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบในการจัดทำวารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๑๖ ถึง พ.ศ. ๒๕๑๙ มีจำนวนบทความทั้งหมด ๖๒ บทความ ปรากฏว่ามีบทความครอบคลุมทุกสาขาวิชาที่เปิดสอนในคณะอักษรศาสตร์ และสาขาวิชาที่มีบทความมากที่สุดคือ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีจำนวน ๑๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๓๕ รองลงมาคือ สาขาวิชาประวัติศาสตร์ มีจำนวน ๑๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๑๓ อันดับที่สามได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย มีจำนวน ๘ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๙๐

สมัยที่ ๔ เป็นสมัยที่ รองศาสตราจารย์ ดร. กาญจนา นาคสกุล เป็นบรรณาธิการ รับผิดชอบในการจัดทำวารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๖ มีจำนวนบทความทั้งหมด ๗๙ บทความและครอบคลุมทุกสาขาวิชาเช่นกัน สาขาวิชาที่มีบทความมากที่สุด คือสาขาวิชาภาษาไทย

มีจำนวนถึง ๒๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓๘ รองลงมาคือสาขาวิชาประวัติศาสตร์ มีจำนวน ๑๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๙๒ อันดับที่สามารถได้แก่สาขาวิชาภาษาศาสตร์ ๑๐ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๖

สมัยที่ ๔ เป็นสมัยที่ รองศาสตราจารย์ ธิตีมา พิทักษ์ไพรวรรณ เป็นบรรณาธิการรับผิดชอบ ในการจัดทำวารสารตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๗ มีจำนวนบทความทั้งสิ้น ๑๕ บทความ ปรากฏว่า สาขาวิชา ที่มีจำนวนบทความมากที่สุดคือสาขาวิชาภาษาตะวันตก มี ๔ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๐๐ รองลงมาได้แก่สาขาวิชาภาษาไทย มี ๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๓ อันดับที่สามารถได้แก่สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ประวัติศาสตร์ บรรณารักษศาสตร์ และภาษาศาสตร์ มีจำนวนบทความเท่ากัน ๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖.๖๗ สาขาวิชาที่ไม่มีบทความเลยคือ สาขาวิชาภูมิศาสตร์ ปรัชญา ศิลปการละคร และภาษาตะวันออก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการจำแนกผู้เขียนบทความในด้านคุณวุฒิ จากจำนวนผู้เขียนทั้งสิ้น ๑๓๒ คน เป็นผู้เขียนที่ปรากฏคุณวุฒิ ๑๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๗.๑๒ และเป็นผู้เขียนที่ไม่ปรากฏคุณวุฒิ ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๘๘

จากผู้เขียนทั้งสิ้น ๑๓๒ คน เป็นผู้มียุทธคุณวุฒิระดับปริญญาเอก ๓๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๕.๗๖ ผู้เขียนระดับปริญญาโท จำนวน ๗๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๔.๕๔ และเป็นผู้เขียนระดับปริญญาตรี ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๘๒ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๒

ตารางที่ ๑๒ การจำแนกผู้เขียนบทความตามคุณวุฒิ คิดเป็นร้อยละ

คุณวุฒิ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปริญญาเอก	๓๔	๒๕.๗๖
ปริญญาโท	๗๒	๕๔.๕๔
ปริญญาตรี	๔	๖.๘๒
ไม่ปรากฏคุณวุฒิ	๑๗	๑๒.๘๘
รวม	๑๓๒	๑๐๐

ในการจำแนกคุณวุฒิของผู้เขียน ผู้วิจัยได้จำแนกออกเป็น ๓ ระดับ คือ ระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก สำหรับวุฒิการศึกษาที่สูงกว่าระดับปริญญาโทแต่ไม่ถึงปริญญาเอก จะจัดอยู่ในระดับปริญญาโท และวุฒิใดที่ต่ำกว่าระดับปริญญาโทและสูงกว่าปริญญาตรี จะจัดไว้ในระดับปริญญาตรี

จากจำนวนผู้เขียนที่มีผลงานปรากฏในวารสารอักษรศาสตร์ มีจำนวนทั้งสิ้น ๑๓๒ คนนั้น สามารถจำแนกตามหน่วยงานที่สังกัดได้ดังตารางที่ ๑๓

ตารางที่ ๑๓ จำแนกผู้เขียนบทความตามหน่วยงานที่สังกัด คิดเป็นร้อยละ

สังกัดของผู้เขียนบทความ	จำนวนผู้เขียน	ร้อยละ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	๘๘	๗๕.๐๐
มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์	๑	๐.๗๖
มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๑	๐.๗๖
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่	๑	๐.๗๖
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	๑	๐.๗๖
มหาวิทยาลัยรามคำแหง	๒	๑.๕๑
มหาวิทยาลัยศิลปากร	๑	๐.๗๖
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช	๑	๐.๗๖
ส่วนราชการอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ มหาวิทยาลัย	๑๐	๘.๓๓
อื่น ๆ	๓	๒.๒๗
ไม่ปรากฏหน่วยงานที่สังกัด	๑๒	๙.๐๘
รวม	๑๓๒	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๓ แสดงให้เห็นถึงจำนวนผู้เขียนบทความจำแนกตามหน่วยงานที่สังกัด จำนวนผู้เขียนทั้งสิ้น ๑๓๒ คน เป็นผู้เขียนที่ปรากฏสังกัด ๑๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๐.๕๑ และ เป็นผู้เขียนที่ไม่ปรากฏสังกัด ๑๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๐๘

จากจำนวนผู้เขียนบทความทั้งหมดพบว่า ผู้เขียนจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีจำนวน สูงที่สุด คือ ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๐๐ ผู้เขียนจากมหาวิทยาลัยรามคำแหงมีจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๑ ผู้เขียนจากส่วนราชการอื่น ๆ ที่ไม่ใช่มหาวิทยาลัยมีจำนวน ๑๐ คน ได้แก่ กรมศิลปากร ๒ คน และที่เหลือเป็นหน่วยงานละ ๑ คน คือ วิทยาลัยครูนครปฐม วิทยาลัยคณาจารย์สตรี กระทรวงการต่างประเทศ คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ โรงเรียนบ้านกำแพงเพชร โรงเรียน ศรีบุญยานนท์ โรงเรียนพิบูลย์วิทยาลัย และศูนย์วางแผนพัฒนาการเกษตรของอาเซียน ผู้ที่สังกัด อื่น ๆ มีจำนวน ๓ คน คือ สังกัดมหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ๒ คน และทำงานส่วนตัว ๑ คน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากจำนวนผู้เขียนบทความที่สังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น ๔๔ คน สามารถจำแนกตามคณะ/สถาบัน หรือหน่วยงานในมหาวิทยาลัย ดังปรากฏในตารางที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ การจำแนกผู้เขียนตามคณะ/สถาบัน ในสังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คิดเป็นร้อยละ

คณะ /สถาบัน	จำนวนผู้เขียน	ร้อยละ
คณะอักษรศาสตร์	๔๓	๙๓.๙๔
คณะครุศาสตร์	๒	๒.๐๒
คณะนิเทศศาสตร์	๑	๑.๐๑
อื่น ๆ	๓	๓.๐๓
รวม	๔๙	๑๐๐

ตารางที่ ๑๔ แสดงการจำแนกผู้เขียนตามหน่วยงานในสังกัดจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า ผู้เขียนจากคณะอักษรศาสตร์มีจำนวนสูงสุด คือ ๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๙๔ รองลงมา ได้แก่ผู้เขียนจากคณะครุศาสตร์ มีจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๐๒ ผู้เขียนจาก คณะนิเทศศาสตร์ มีจำนวน ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๑ ส่วนผู้เขียนจากหน่วยงานอื่น ๆ ได้แก่ สถาบันวิทยบริการ สถาบันภาษา และฝ่ายวิชาการ หน่วยงานละ ๑ คน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้เขียนสังกัดคณะอักษรศาสตร์ จำนวน ๔๓ คน จำแนกออกตามภาควิชาต่าง ๆ

ได้ดังในตารางที่ ๑๔

ตารางที่ ๑๔ การจำแนกผู้เขียนบทความตามภาควิชาในคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
คิดเป็นร้อยละ

ภาควิชาต่าง ๆ	จำนวนผู้เขียน	ร้อยละ
ภาควิชาภาษาไทย	๑๔	๑๔.๐๔
ภาควิชาภาษาอังกฤษ	๑๗	๑๘.๒๘
ภาควิชาประวัติศาสตร์	๑๑	๑๑.๘๓
ภาควิชาภูมิศาสตร์	๖	๖.๔๔
ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์	๔	๔.๓๐
ภาควิชาปรัชญา	๓	๓.๒๒
ภาควิชาศิลปการละคร	๑	๑.๐๘
ภาควิชาภาษาตะวันออก	๔	๔.๓๘
ภาควิชาภาษาตะวันตก	๒๐	๒๑.๕๑
ภาควิชาภาษาศาสตร์	๖	๖.๔๔
นิสิตคณะอักษรศาสตร์	๖	๖.๔๔
รวม	๔๓	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๔ ในจำนวนผู้เขียนบทความทั้งหมดที่สังกัดคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นผู้เขียนจากภาควิชาภาษาตะวันตกจำนวนสูงสุด คือ ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๕๑ รองลงมาได้แก่ผู้เขียนจากภาควิชาภาษาอังกฤษ ๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๒๘ และอันดับที่สามเป็นผู้เขียนจากภาควิชาภาษาไทย ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๕ ภาควิชาที่มีผู้เขียนบทความน้อยที่สุดคือ ภาควิชาศิลปการละคร มีเพียง ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๘ อนึ่ง เป็นที่น่าสังเกตว่า ผู้เขียนที่เป็นนิสิตคณะอักษรศาสตร์มีเพียง ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๔๕

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในการวิเคราะห์การอ้างอิงตามที่ปรากฏใน เชิงอรรถและบรรณานุกรมของแต่ละบทความนั้น จากจำนวนบทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความ สามารถจำแนกเป็นบทความที่มีการอ้างอิง ๑๓๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๐ และบทความที่ไม่มีการอ้างอิง ๗๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๓๔.๘๐ และอาจจำแนกได้ตามสาขาวิชาต่าง ๆ ๑๐ สาขาวิชาใหญ่ ดังนี้

ตารางที่ ๑๖ ปริมาณและร้อยละของบทความที่มีและไม่มีการอ้างอิง จำแนกตามสาขาวิชา

เนื้อหา	บทความที่มีการอ้างอิง		บทความที่ไม่มีการอ้างอิง	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาไทย	๓๑	๒๓.๓๐	๑๗	๒๓.๙๔
ภาษาอังกฤษ	๑๒	๙.๐๒	๑๐	๑๔.๐๘
ประวัติศาสตร์	๒๖	๑๙.๕๕	๑๓	๑๘.๓๑
ภูมิศาสตร์	๑๐	๗.๕๒	๒	๒.๘๒
บรรณารักษศาสตร์	๙	๖.๗๗	๓	๔.๒๒
ปรัชญา	๕	๓.๗๖	๔	๕.๖๔
ศิลปการละคร	๑	๐.๗๕	๒	๒.๘๒
ภาษาตะวันออก	๔	๓.๐๑	๒	๒.๘๒
ภาษาตะวันตก	๑๙	๑๔.๒๙	๑๒	๑๖.๙๐
ภาษาศาสตร์	๑๕	๑๑.๒๙	๓	๔.๒๒
อื่น ๆ (การศึกษา)	๑	๐.๗๕	๒	๒.๘๒
รวม	๑๓๓	๑๐๐	๗๑	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๖ แสดงถึงปริมาณและร้อยละของบทความที่มีและไม่มีการอ้างอิง โดยจำแนกตามเนื้อหา ดังนี้

บทความที่มีการอ้างอิง มีจำนวน ๑๓๓ บทความ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๐ นั้น เป็นบทความที่มีเนื้อหาในสาขาวิชาภาษาไทย จำนวนสูงสุด คือ ๓๑ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๓๐ รองลงมาอันดับที่สองได้แก่ บทความที่มีเนื้อหาด้านประวัติศาสตร์ จำนวน ๒๖ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๕๕ และอันดับที่สาม ได้แก่บทความที่มีเนื้อหาทางด้านภาษาตะวันตก จำนวน ๑๕ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๒๘

บทความที่ไม่มีการอ้างอิง มีจำนวน ๗๑ บทความ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๓๔.๘๐ ของจำนวนบทความทั้งสิ้น ๒๐๔ บทความนั้น บทความที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับสาขาวิชาภาษาไทยมีจำนวนบทความที่ไม่มีการอ้างอิงสูงสุด คือ ๑๗ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๕๔ รองลงมาได้แก่บทความที่มีเนื้อหาทางด้านประวัติศาสตร์ มีจำนวน ๑๓ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๓๑ และเนื้อหาที่มีจำนวนบทความที่ไม่มีการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สาม ได้แก่ ภาษาตะวันตก มีจำนวน ๑๒ บทความ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๘๐

จากจำนวนบทความที่มีการอ้างอิงทั้งหมด ๑๓๓ บทความ ประกอบด้วยรายการอ้างอิงในเชิงอรรถหรือบรรณานุกรม เป็นจำนวนทั้งสิ้น ๑,๓๖๖ รายการ ดังจำแนกได้ตามบทความในสาขาวิชาใหญ่ ๆ ทั้ง ๑๑ สาขาวิชา และนำเสนอในตารางที่ ๑๗

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๗ ปริมาณการอ้างอิงจำแนกตามสาขาวิชา คิดเป็นร้อยละ

สาขาวิชา	ปริมาณการอ้างอิง	ร้อยละ
ภาษาไทย	๒๖๔	๑๙.๕๐
ภาษาอังกฤษ	๑๐๔	๗.๖๑
ประวัติศาสตร์	๔๒๙	๓๑.๕๑
ภูมิศาสตร์	๗๔	๕.๕๙
บรรณารักษศาสตร์	๑๐๕	๗.๖๙
ปรัชญา	๓๘	๒.๗๘
ศิลปการละคร	๑๐	๐.๗๓
ภาษาตะวันออก	๔๕	๓.๒๙
ภาษาตะวันตก	๑๐๘	๗.๙๑
ภาษาศาสตร์	๑๗๓	๑๒.๖๖
อื่น ๆ (การศึกษา)	๑๔	๑.๐๓
รวม	๑,๓๖๖	๑๐๐

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ ๑๗ แสดงถึงปริมาณการอ้างอิงจำแนกตาม เนื้อหาวิชา พบว่าจากปริมาณการอ้างอิงทั้งสิ้น ๑,๓๖๖ รายการ บทความทางประวัติศาสตร์มีปริมาณการอ้างอิงสูงสุด ๔๒๔ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๔๑ บทความทางด้านภาษาไทยมีปริมาณการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สองด้วยจำนวน ๒๖๕ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๔๐ และอันดับที่สามได้แก่บทความทางด้านภาษาศาสตร์ มีปริมาณการอ้างอิง ๑๗๓ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๖๖ ส่วนบทความที่มีปริมาณการอ้างอิงน้อยที่สุดเพียง ๑๐ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๐.๗๓ ได้แก่บทความทางด้านศิลปการละคร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๔ และตารางที่ ๑๕ แสดงปริมาณการอ้างอิงประเภทต่าง ๆ ได้แก่ การอ้างอิงจากบทความวารสารและหนังสือพิมพ์ หนังสือ วิทยานิพนธ์ สิ่งพิมพ์รัฐบาล เอกสาร และการสัมภาษณ์ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๔ ปริมาณการอ้างอิงจำแนกตามประเภทของการอ้างอิง คิดเป็นร้อยละ

ประเภทของการอ้างอิง	ปริมาณการอ้างอิง	ร้อยละ
บทความจากวารสารและหนังสือพิมพ์	๒๑๔	๑๖.๐๓
หนังสือ	๔๔๒	๖๔.๕๗
วิทยานิพนธ์	๕๖	๔.๑๐
สิ่งพิมพ์รัฐบาล	๒๔	๑.๘๓
เอกสาร	๑๗๐	๑๒.๕๔
สัมภาษณ์	๑๔	๑.๐๒
รวม	๑,๓๖๖	๑๐๐

ตารางที่ ๑๕ จากปริมาณการอ้างอิงทั้งสิ้น ๑,๓๖๖ รายการ พบว่า สิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือได้รับการอ้างอิงสูงสุด มีจำนวน ๔๔๒ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๕๗ สิ่งพิมพ์ที่ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สอง ได้แก่บทความจากวารสารและหนังสือพิมพ์ มีจำนวน ๒๑๔ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๐๓ และเอกสารอื่นได้แก่ จดหมายเหตุ ต้นฉบับตัวเขียน เอกสารส่วนบุคคล เอกสารประกอบการสอน และรายงานการประชุม ได้รับการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สาม มีจำนวน ๑๗๐ รายการ คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๔

ตารางที่ ๑๘ การจำแนกประเภทของการอ้างอิงตามสาขาวิชา คิดเป็นร้อยละ

สาขาวิชา	การอ้างอิงจำแนกตามประเภทของการอ้างอิง												รวม
	วารสาร/น.ส.พ.		หนังสือ		วิทยานิพนธ์		สิ่งพิมพ์รัฐบาล		เอกสาร		สัมมนา		
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	
ภาษาไทย	๒๘	๑๐.๘๔	๑๘๕	๖๘.๘๑	๒๔	๘.๐๖	๒	๐.๗๕	๑๖	๖.๐๔	๘	๓.๔๐	๒๖๕
ภาษาอังกฤษ	๑๔	๑๔.๔๒	๘๖	๘๒.๗๐	๒	๑.๘๒	๑	๐.๙๖	-	-	-	-	๑๐๔
ประวัติศาสตร์	๔๗	๑๐.๘๖	๒๒๗	๕๒.๘๑	๑๒	๒.๘๐	๑๒	๒.๘๐	๑๓๑	๓๐.๕๓	-	-	๔๒๗
ภูมิศาสตร์	๒๓	๓๐.๖๘	๔๐	๕๓.๓๓	๑	๑.๓๓	๗	๘.๓๓	๔	๕.๓๓	-	-	๗๕
บรรณารักษศาสตร์	๔๔	๔๑.๘๐	๔๘	๔๖.๖๗	๓	๒.๘๖	-	-	๔	๓.๘๑	๕	๔.๗๖	๑๐๕
ปรัชญา	๒	๕.๒๖	๓๖	๘๔.๗๔	-	-	-	-	-	-	-	-	๓๘
ศิลปการละคร	-	-	๘	๘๐.๐๐	-	-	-	-	๑	๑๐.๐๐	-	-	๑๐
ภาษาตะวันออก	๘	๑๗.๗๘	๓๕	๗๗.๗๘	๒	๔.๔๔	-	-	-	-	-	-	๔๕
ภาษาตะวันตก	๒	๑.๘๕	๑๐๔	๘๖.๒๘	๑	๐.๘๓	๑	๐.๘๓	-	-	-	-	๑๐๘
ภาษาศาสตร์	๔๘	๒๗.๗๔	๑๐๓	๕๘.๕๕	๑๑	๖.๓๖	๒	๑.๑๖	๘	๔.๒๐	-	-	๑๗๓
อื่น ๆ	๑	๗.๑๔	๘	๕๗.๑๔	-	-	-	-	๕	๓๕.๗๒	-	-	๑๔

จากตารางที่ ๑๔ เป็นภาควิเคราะห์ประเภทของการอ้างอิงโดยจำแนกตามสาขาวิชา พบว่า บทความในทุกสาขาวิชาใช้การอ้างอิงจากสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือมากที่สุด รองลงมาบทความเกือบทุกสาขาวิชายกเว้นสาขาวิชาประวัติศาสตร์ ใช้การอ้างอิงจากวารสารและหนังสือพิมพ์ โดยที่สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ใช้เอกสารซึ่งหมายถึง จดหมายเหตุ ตันฉบับตัวเขียน รายงานการประชุม ฯลฯ ในการอ้างอิงมากเป็นอันดับที่สอง คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๕๓ และใช้วารสารและหนังสือพิมพ์เป็นอันดับที่สาม คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๙๖

ส่วนการอ้างอิงประเภทสัมภาษณ์ปรากฏในบทความ ๒ สาขาวิชา คือ สาขาวิชาภาษาไทย และสาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ ๓.๕๐ และ ๔.๗๖ ของบทความในแต่ละสาขาวิชาตามลำดับ

ศูนย์วิทยพัชกร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย